

Učitelj France Plešec se spominja ...

Skupno

71 šolskih let!

Katja Mohorič Bonča

*Bilo bi čudovito, če bi mladost znala, kar lahko,
in starost mogla, kar zna.*

Burmanski pregovor

Gospod France Plešec in njegova žena Marija Plešec, predmetna učiteljica gospodinjstva, sta na osnovni šoli v Železnikih preživela skupno 71 let. Šolski izlet 7. a in 7. b z razrednikoma, 1968.

S šolo je povezan že od nekdaj. Sprva le kot sosed šolskemu posloplju. Mogoče ga je to znamenovalo za kasnejši poklic učitelja. Kdo ve. Še pred tem je prepotoval Evropo. Nenačrtovano. Kasneje z ženo tudi načrtovano. Prekrižarila sta tudi velik del neevropskega sveta. Obogaten z mnogo modrostmi se je vedno vračal v Železnike in verjetno nas je mnogo, ki se spominjamo njegovih duhovitih pripovedi. Sluti se, da je povedal že veliko zgodb. Nam je zaupal naslednjo.

Pozdravljeni. Iskrene čestitke za vaš jubilej. Prepričana sem, da imate polno spominov in doživetij in da jih boste nekaj delili tudi z nami. Kako se vaša zgodba začne?

Rojen sem bil 13. decembra 1925 v Preski pri Medvodah. Naša hiša je stala poleg takratne stare šole in se ji je reklo Klobučarjeva hiša. Bil sem najmlajši med osmimi otroki.

Vas je življenje ob šoli zaznamovalo za kasnejši poklic?

Že v ranih letih me je zelo zanimala preteklost. S šolo sem bil zelo povezan, ker smo bili v Preski sosedni s staro šolo. Kasneje so zgradili novo šolo na koncu vasi in staro šolo so spremenili v dom ostarelih, takrat so temu rekli hiralnica. Tam so bili prav zanimivi stari možakarji, ki so v domu bivali brez vsakih sredstev za življenje. Mi smo imeli dolgo klop in mizo, kjer so ti stari možakarji radi posedali in pripovedovali svoje življenjske zgodbe. Zlasti se spominjam nekega starega, čvrstega možakarja Mahalačevega Johana, bil je zelo velik in suh, kot kakšen don Kihot. Imel je zelo pestro življenje. Delal je v Vestfaliji v rudnikih. Znal je nemško. Dvakrat je bil v Ameriki. Pripovedoval nam je o Indijancih, o Kitajcih, ki so gradili železniško progo, dolgo časa je bil na Misisipiju za kurjača. Pri njem smo dobili prvi pouk tujih jezikov. Naučil nas je šteti po nemško in spominjam se ene pesmice *Miza – tiš, riba – fiš, prata – fajn, lustig sein*. Od pouka angleškega jezika pa se spominjam, da je pravil "*fant je boy, dekle je grla, gospodar je pa bos*". On mi je zbudil veliko veselja do spoznavanja novih krajev, preteklosti, zgodovine.

Spominjam se tudi starega učitelja, ki je poučeval še v stari šoli. Pogosto je posedal na vrtu šole in zakašljajal, če smo bili otroci na vasi preveč glasni. Manj prijeten spomin nanj pa je, ko mi je navil uro, to je potegnil za ušesa. Nisem še hodil v šolo in vaški otroci smo delali zajčka, svetili smo z ogledalom skozi odprto okno v učilnico v času pouka. "Navita ura" je bila kazen. Bil sem vesel, ko se je naslednje leto učitelj preselil v novo šolo na rob vasi. V to šolo

sem prišel leto za tem hoditi tudi jaz.

Ste radi hodili v šolo?

Ja, v šolo sem kar rad hodil, posebno zato, ker sem hodil v novo šolo in bolj prijetno je bilo hoditi malo dalj, ne pa da imaš šolo in učitelja ravno pred nosom. Lahko si se malo tudi potepal po vasi in malo dalj časa hodil domov.

Torej ste že v ranih letih radi potovali?

Otroci smo radi brskali po okolici, v Goričanah smo se zelo čudili nad graščino, hodili smo tudi na stari grad, videli smo razvaline smelega gradu. Ko so pripovedovali o roparskih vitezih, smo si predstavljali, kaj se je tam ob Savi dogajalo. Ja, že v rani mladosti sem se navdušil nad zgodovino in nad potovanji.

Ste bili takrat še predšolski otrok?

Prvi razred sem obiskoval že v novi šoli na robu vasi, tako da so bili ti otroški potepi v prvih letih mojega šolanja.

Ste po končani osnovni šoli nadaljevali šolanje na gimnaziji?

Kot najmlajšega med brati so me določili za nadaljnje šolanje. Ko sem opravljal izpit na klasični gimnaziji v Ljubljani, sem bil zelo presenečen, ker me je profesor vikal, pa sem na vprašanje "Ali ste razumeli?" odgovoril "Smo". Tako sem se do vojne aprila 1941 vozil z vlakom iz Medvod v Ljubljano v šolo.

Potem je nastopila vojna. Kako je bilo z vašim šolanjem?

Po kapitulaciji stare Jugoslavije aprila 1941 je bilo šolanje konec. Gorenjsko so zasedli Nemci, Ljubljano pa Italijani. Tako nismo opravljali male mature, spričevalo pa smo dobili v slovensko-italijanskem jeziku. Ostal sem doma in pomagal pri kmečkih opravilih. Jeseni 1941 sem poskušal priti k sestri v Ljubljano, da bi nadaljeval študij. Na meji nad Šentvidom me je ujela nemška patrolja in me odpeljala v zapor v škofove zavode. Tam so temeljito pretipali

mene in moj nahrbtnik in me po zaslišanju po treh dneh posta (kruh, voda, črna kava) izpustili. Vrnili so mi nahrbtnik s knjigami, klobase in ostale dobrote pa zaplenili. Javiti sem se moral na žandarmeriji v Medvodah, potem pa še na Arbeitsamt (borza dela) v Kranju. Moja dijaška kariera je bila tako zaključena, postal sem vajenec – orodjar v tovarni Luftfarge – rätewerk (tovarna avionskih delov) v Kranju. Po vojni se je ta tovarna imenovala Iskra. Tako me je življenje zasukalo za 180 stopinj. Prej sem se vozil iz Medvod v Ljubljano, sedaj pa v nasprotno smer, v Kranj. Prej sem "pilil" francoske in latinske glagole, sedaj pa železo. Poleg praktičnega dela v tovarni smo veliko telovadili, korakali, peli in se učili nemščine.

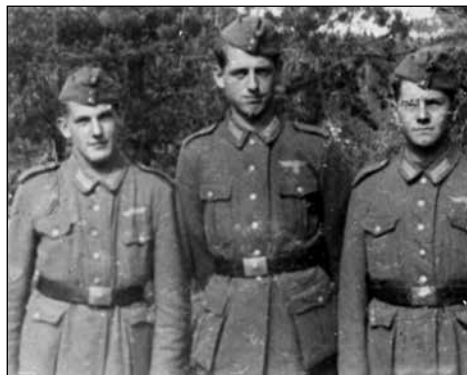
Torej urjenje, vendar ne v spoznavno-teoretskem smislu ...

Vajenec sem bil do februarja leta 1943. Tedaj sem bil vpoklican v Reichsarbeitsdienst (RAD) blizu mesta Bregenz ob Bodenskem jezeru. To je bila državna delovna služba. Dobili smo rjave uniforme in kratke špičaste lopate, ki smo jih uporabljali za vežbanje namesto pušk. Več smo vežbali kot delali, veliko korakali in peli. Po treh mesecih so Nemce poslali na dopust, a nas Slovence so takoj odpeljali v vojašnico v Landsberg pri Münchnu. Tedaj sem na veliko veselje na vlaku srečal sošolca, soseda in najboljšega prijatelja Reboljevega Lojzeta, ki je bil dodeljen isti vojaški enoti. Postal sem topničar – kanonir. Disci-

plina v kasarni je bila zelo stroga, vežbanje naporno, včasih tudi s "čučanjem" z leseno granato na rokah. Po dveh mesecih so nas odpeljali na Norveško, v mesto Elverum, kakih tristo kilometrov severno od Osla. Bivali smo v šotorih, hrana je bila slaba, največkrat ribe v krompirjevi juhi, in morskih rib še danes ne maram. Vežbanje je bilo naporno, večkrat smo tudi stražili železniško progo in most čez reko. Utrjevali so nas za fronto. Imeli smo tudi avtošolo na tovornjakih in na "cugmašinah" – to so gosencičarji, ki so vlekli topove in prevažali posadko. Če si pri prestavah pozabil na vmesni plin – "zvišengas", si za kazen moral dalj časa teči pred vozilom. Tako si ob učenju za šoferja istočasno treniral za tekača na dolge proge. V septembru so bile vežbe zaključene in morali bi oditi na vzhodno rusko fronto.

Morali bi oditi?

Ja, vendar smo se trije prijatelji, Lojze Rebolj, Jože iz Šentvida in jaz, domenili, da pobegnemo v nevtralno Švedsko. V veliki tajnosti smo naredili načrt, si priskrbeli nekaj hrane in nabavili star kompas. V nedeljo, ko smo imeli prost izhod v mesto, smo se podali prek mosta čez reko Glomo v gozdove proti vzhodu proti švedski meji. Pot do meje je bila kar precej dramatična – skozi gozdove, čez hribe in doline, preko močvirij, potokov in rek, mimo jezer, prometnih poti in mostov. Vsak glas avtomobila ali pasji lajež nas je zelo prestrašil, saj smo vedeli, da nam sledi vojaška policija in vojska. Zavedali smo

Dezertjerji iz nemške vojske na Norveškem, 1943. Z leve: France Plešec, Jože Zadnikar, Alojz Rebolj.

Dezertjerji v civilu na Švedskem, 1944. Z leve: Alojz Rebolj, France Plešec, Jože Zadnikar.

se, da bomo, če nas ujamejo, obsojeni na smrt in ustreljeni. Tako so kaznovali vse dezertarje. Ko nam je zmanjkalo kruha, smo jedli borovnice in brusnice, saj za hrano nismo upali prositi na redkih samotnih zaselkih, saj smo se bali, da bi nas izdali. Končno smo po štirih dneh in pol, na četrtek zvečer, srečno prispeli do švedske meje. Ker smo zašli predaleč na jug, smo prehodili preko sto kilometrov, vsaj še enkrat toliko, kot smo načrtovali, vendar verjamem, da nam je prav zaradi tega pobeg uspel.

Kako je bilo na Švedskem?

Življenje na Švedskem je bilo zelo zanimivo in prijetno, saj so tu poleg Švedov živeli še ljudje mnogih drugih narodnosti. Sprva sem bil delavec na kmetiji. Tu sem spoznal domačo savno in jo kot član družine tudi uporabljal. Na domače koline, zlasti krvavice, sem se spomnil, ko so na kmetiji pred božičem klali prašiče. Namesto krvavic smo jedli nekakšne polpete iz krvi, zraven so postregli brusnice.

Čudno in smešno se mi je zdelo, ker se po švedsko reče deklici "flika", spati pa "sova".

Se spomnite kakega posebnega dogodka?

Tu sem bil na svoj 18. rojstni dan, 13. decembra, na god sv. Lucije, zelo začuden. Bil sem še v postelji, ko so me zgodaj zjutraj obiskala mlada dekleta s krona-

mi na glavi, v dolgih lepih oblekah, v rokah so imele sveče in prepevale so Lucijine pesmi. To je njihov običaj – prosijo za luč.

Koliko časa ste ostali na Švedskem?

Kasneje sem bil še pomivalec posode v "stadshotelu" v Upsahi in končno železostругar v tovarni Öberg v Sundbybergu. Po koncu vojne, septembra 1945, sem se vrnil domov. Iz Stockholma do Ljubljane smo potovali polnih deset dni. Do Hamburga z ladjo, dalje pa na slamnjačah v tovornih vagonih. Dobili smo suho hrano in pakete Rdečega križa, na raznih postajah pa čaj ali juho. Videli smo strahotno razdejano v Nemčiji. V glavnem je bil obnovljen le en tir, in ko so nas na postaji postavili na stranski tir, nisi vedel, ali bomo nadaljevali pot čez eno uro ali čez en dan. Lepo je bilo po dveh letih in pol videti domače kraje. Takrat sem izvedel, da sta v tem času umrla oče in brat Vinko.

Kako se je vaše življenje odvijalo doma? Kakšna je bila vaša nadaljnja pot do naziva predmetnega učitelja zemljepisa in zgodovine?

Sprva sem ostal doma in pomagal na kmetiji, naslednje leto pa sem v Ljubljani naredil trimesečni administrativni tečaj in se zaposlil na direkciji gradbenega podjetja Gradis. Preselil sem se v Ljubljano

Učitelji in učenci,
šolsko leto 1952/53.

in ob delu obiskoval večerno gimnazijo. Leta 1949 sem maturiral. Ker mi pisarniško delo ni preveč dišalo, sem se vpisal na študij zemljepisa in zgodovine na višji pedagoški šoli, kjer so takrat dajali ugodne štipendije.

Kje je bilo vaše prvo delovno mesto učitelja?

Bil sem štipendist in po diplomi leta 1952 sem dobil dekret za poučevanje na tedanji nižji gimnaziji v Železnikih. Najprej sem si šel ogledat, kje je to delovno mesto. Spominjam se stare šole, kjer je stanoval ravnatelj Zupančič. Imel je kokoši in psa Barija in ravno Bari me je prvi pozdravil, ko sem si prišel ogledat šolo. To je bilo moje prvo in zadnje delovno mesto učitelja, kajti vsa leta sem preživel na tej šoli.

Ste dobili tudi stanovanje?

Sprva sem se vozil s kolesom iz Preske, a sem kmalu v Železnikih dobil stanovanje.

Kako je bila opremljena vaša učilnica?

V začetku niti svoje učilnice nismo imeli. V starem šolskem poslopju so bile tri učilnice zgoraj in tri spodaj, v učilnicah so bile zelene pločevinaste peči, kjer smo kurili, pod je bil lesen. Za potrebe zemljepisa smo imeli tablo, kreda in zemljevid, ki smo ga nosili iz razreda v razred. Otroci pa so imeli knjigo

in zvezek. Drugih stvari na začetku ni bilo. Kasneje smo dobili diaprojektor z diafilmi. Prvi so bili zgodovinski v črno-beli tehniki, že to je bila senzacija. Za zemljepis smo dobili tudi štampiljke s slepimi zemljevidi Slovenije, Jugoslavije, Evrope. Dobili smo tudi zemljepisne in zgodovinske čitanke z "ocvirki" in povzetki. Kasneje še grafoskop in delovne zvezke. Nazadnje je bilo učil že skoraj preveč.

Glede na to, da ste sami precej potovali, kako ste združili teorijo in prakso pri svojih urah?

Z drugim občutkom lahko govoriš o neki deželi, če si jo sam videl in obiskal. Bolj doživeto govoriš, poveš kakšno posebnost, ki je nate naredila vtis. Imel sem tudi veliko fotografskega materiala, ki sem ga pokazal učencem. To je bila neke vrste motivacija. S potovanj sem jim marsikaj pokazal in povedal.

Katere teme, katere države pa so bile za učence najbolj zanimive?

Učence so bolj zanimalo eksotične države, jasno: Singapur, Tajska, Indonezija, Maldivi, Indija. Pri zgodovini pa stari vek, srednji vek. Spominjam se enega "ocvirka" iz zgodovine, ko smo se pogovarjali o Romulu in Remu. Učenci so pogosto rekli "In volkulja je dojila dva dvojčka, Romula in Rema." Pa sem rekel: "Reci dvojčka, to pomeni, da sta sigurno dva."

Učiteljice in učitelji
nižje gimnazije, 1954.

Potem je pa nekdo rekel, da je volkulja dojila enega dvojčka. Taki heci so bili. Novejša zgodovina jih je pa večinoma manj zanimala.

Ste poleg zemljepisa in zgodovine poučevali še kakšen predmet?

Precej časa sem poleg zemljepisa poučeval tudi tehnični pouk. Bil je na novo vpeljan v šolski program in jaz sem imel ročne spretnosti ter nekaj prakse iz vajeniške dobe.

Vpeljal sem modelarski krožek, kjer smo izdelovali aviončke iz lahkega furnirja, oblekli smo jih v papir, ki smo ga nato lakirali in se v okviru Ljudske tehnike Škofja Loka udeležili tekmovanj. Delali smo tudi jadrnice iz finega, lahkega furnirja in motorne čolne z malimi motorčki, ki smo jih vgradili v čolniček ali čolničke z izvenkrmnim motorjem. Spominjam se nekaterih fantov, odličnih modelarjev: bratov Nastran s Studena, Vinka in Toneta, Ivana Mohoriča in Janija Lotriča z Rudna, Marjana Šmida s Češnjice, Marka Lotriča iz Selc ter Marka Lotriča iz Železnikov.

Modelarji na loškem gradu; priprava na start ...

... in tik pred startom.

Bili ste tudi mentor planinskega krožka na osnovni šoli Železniki.

Pridružil sem se planinskemu društvu Železniki, na osnovno šolo pa sem vpeljal planinski krožek, kasneje tudi planinsko šolo. Planinski krožek je nastal delno iz pobude loške transverzale, ki jo je organiziralo loško planinsko društvo. Le-to je potekalo po obrobju takratne loške občine. Celotno pot si prehodil v kakih 60 urah, dobiti si moral vseh 32 kontrolnih žigov, da si prejel spominsko značko. Z učenci planinskega krožka smo delali transverzalo ob koncih tedna. Planinsko društvo je učencem plačalo vožnjo z avtobusom in tako smo v več vikendih prehodili določene etape in v enem šolskem letu celotno pot. Učenci so bili zelo navdušeni in ustanovili smo še planinsko šolo.

Med in ...

... pod zelenimi klobuki.

Planinsko šolo? V čem se je razlikovala od krožka?

Dejavnosti, planinska šola in krožek, sta potekali vzporedno. V planinsko šolo so se vključevali učenci višjih razredov. Planinska šola je bila sestavljena iz teoretičnega dela, kjer smo se učili osnov orientacije: kompas, topografska karta, azimut, ura, sonce, znaki v naravi, orientacija po zvezdah, osnove vremenslovja: vetrovi, oblaki, zračni tlak, o prehrani, o obleki, o fizični in psihični pripravljenosti, o gorskem cvetju, o zaščiteneh rastlinah, o zdravilnih rastlinah, o živalih v naravi, o ekologiji, o lovu in

varstvu narave pa še o čem. To znanje smo ob planinskih pohodih tudi uporabljali. Pogoj, da je bila planinska šola zaključena, je bil, da je učenec osvojil tri vrhove, višje od dva tisoč metrov. Obiskali smo razne vrhove v Julijcih in Karavankah. Organizirali smo tudi predavanja znanih alpinistov in kot predavatelja povabili Vikija Grošlja ter geografa in alpinista Rada Hočevarja. Z alpinistom iz Škofje Loke pa smo večkrat šli na skalo pod Ratitovcem, da so učenci tudi praktično poskusili plezanje. On je varoval zgoraj, jaz sem bil spodaj, učenci so bili privezani s plezalno vrvjo, tako da je bilo varno.

Pohodniki na transverzali, Vrsnik nad Žirmi.

Orientacija v naravi, Porezen.

Kako pa je bilo s šolskimi izleti in ekskurzijami?

V okviru predmetov zemljepisa in zgodovine smo obiskali muzej v Škofji Loki, Tavčarjevo sobo, cehe. Šli smo v prirodoslovni muzej v Ljubljano, mamut je sploh imponanten, pa drevak z Ljubljanskega barja, zanimiv je bil tudi planetarij na sedežu univerze. To je bilo krasno. Imel si ves nebesni svod pred sabo in učenci so bili zelo navdušeni. Fin pripomoček je bil telurij, s pomočjo katerega si lažje predstavljaš kroženje Zemlje okrog svoje osi, kroženje Zemlje okrog Sonca, s tem pa menjavo dneva in noči, nagnjenost Zemlje, letne čase, zakaj obstajata polarni dan in polarna noč.

Potem smo imeli klasične izlete v Škocjanske jame, Postojnsko jamo, Predjamski grad, kjer so bili učenci navdušeni nad roparskimi vitezi. Šli smo na celjski grad, Friderikov stolp, v akvarij v Mariboru, v Piranu, na ptujski grad z muzejem.

Daljši izleti pa so bili preko Plitvičkih jezer v Crikvenico, najdaljši izlet pa je bil z zaključnimi razredi po Liški progi v Split. Večina otrok je takrat prvič videla morje. Spominjam se, ko sem bil njihovih let, sem šel z Jadransko stražo na morje. Ko sem ga zagledal, sem zavpil: "Morje!" in to je bilo res nekaj

posebnega. V Splitu smo stanovali v neki stari šoli in tam smo bili kar pet dni. To je bil zelo lep izlet in tudi najdaljši. Kasneje tako dolgih izletov nismo več ponovili.

Menda je pod bližnje ekskurzije spadala tudi bolnišnica Franja ...

Ja, res je. Prvikrat smo šli peš iz Železnikov, zraven je šla tudi učiteljica Jožica Markelj, ker je v Davči poučevala in je poznala pot čez Tuškov grič. Ker bi bila pot do Franje za en dan malo predolga, smo se odločili, da prenočimo v Davči pri Jemcu. Zjutraj so fantje šli v cerkev zvonit in so rekli, da bodo zbudili punce. Takega izleta s prenočevanjem nismo več ponovili, ampak smo šli do davškega mostu z avtobusom, potem pa od tam peš čez Farji potok, čez Slugovo dolino, na Novake in v Franjo. Izlet je kljub temu trajal tri, štiri ure v eno smer, tako da je bila tura kar dolga.

Se spominjate šole v naravi?

Za časa mojega poučevanja smo šli na taborjenje ob morju, v Fažano. Imeli smo šotore, bilo je res lepo doživeti. Hodili smo v Peroj in v Fažano, mimo neke hiše, rekli smo ji hiša strahov.

Učitelji in učenci obrtne šole, 1958.

Je mogoče še kaj zanimivega, kar se je dogodilo v času vašega poučevanja, pa tega nisva omenila?

Omeniti moram tudi to, da je na tej šoli delovala tudi obrtna šola ali vajeniška šola, ŠUG. Tako se je kratko reklo šoli učencev v gospodarstvu za lesno in kovinsko stroko. Tam sem več let popoldne honorarno učil zemljepis in zgodovino. Na tej šoli so učili tudi domačini Tone Pegam, Stane Hudolin, Rafko Eržen, ravnatelj obrtne šole je bil Vinko Mlakar.

In prav iz te šole se spominjam naslednjih dogodkov. Bilo je ravno za pusta. Fantje so malico nosili s seboj in nekdo je prinesel klobaso. Medtem ko so bili na dvorišču, je Bari, ravnatelj pes, nekaj stikal naokoli. Vrata v učilnico so bila priprta in tako je našel klobaso. Potem so govorili, da je Bari za pusta klobaso jedel.

Spominjam se še nečesa. Za potrebe šole smo šli v Sorico s tovrnjakom po drva. Ob cesti na ovinku sem zagledal dolgo kačo. Mislim, da je bil gož. Pobral sem ga – verjetno je bil otrpel – in ga pripeljal v šolo v kabinet za biologijo. Pozabil sem profesorici Thalerjevi povedati za kačo. Drugi dan dopoldne je pritekla v zbornico vsa bleda, rekoč, da je v njenem kabinetu živa kača. "Ojej, prinesel sem jo za v špirit," sem ji pojasnil. S tem ji nisem napravil nobenega veselja, rekla mi je samo: "Odnesi jo tja, kjer si jo dobil." Na račun te kače je bilo še veliko smeha.

Torej je v Železnikih poleg osnovne šole delovala še šola učencev v gospodarstvu (ŠUG) ...

Da, poleg tega pa sta v okviru ljudske univerze nekaj časa delovali tudi srednja ekonomska šola, osnovna šola za odrasle ter delovodska šola. Tudi na teh šolah sem poučeval zgodovino in zemljepis.

Nas lahko še malo popeljete v bližnje in daljne kraje, ki ste jih obiskali?

Z družino smo prepotovali velik del Jugoslavije, zlasti jadransko obalo z otoki. Spominjam se, da sem v Boki kotorski, kjer smo taborili, za šotorom skopal jamo, namenjeno za hlajenje živil. Neki Nемеc me je opazoval in vprašal: "Was soll das bedeuten?" (Kaj

naj to pomeni?) Jaz pa sem odgovoril. "Notausgang." (Zasilni izhod). Debelo me je pogledal in odšel.

Kasneje sva z ženo obiskala večino evropskih držav. Zlasti zanimivo je bilo na Norveškem in Švedskem, kjer sem na krajih mojega bega pripovedoval ženi o tistih časih.

Pa potovanja zunaj Evrope?

Med zimskimi počitnicami sva potovala v tople kraje Afrike in Azije. Prepotovala sva države Srednjega in Daljnega vzhoda in Rusije. Lepih doživetij je veliko, naj omenim nekatere.

Na Kanarskih otokih, na otoku Tenerif, so mi v spominu ostale plantaže banan, nasadi vrtnic in drugega cvetja za prodajo v Evropo. Poseben dogodek je bil vzpon na ognjenik Teido, visok 3 718 metrov, kjer smo na vrhu videli rumeni sneg – žveplo, začutili smo dim, ki je uhajal iz skalnih razpok, pogled pa je pritegnil velikanski krater. S poti po Tunisu mi je najbolj ostalo v spominu potovanje v puščavo, predvsem sončni vzhod – res nepozaben vtis. V Egiptu je bila zelo zanimiva vožnja po Nilu vse do Asuanskega jezua in dalje preko Naserjevega jezera do mogočnega svetišča Abu Simbel, ki so ga celotnega prestavili od potopljenih bregov Nila globoko v puščavo. Nepozabni so vtisi mogočnih piramid in velikih templjev, ki so jih zgradili faraoni.

Zelo zanimivo je bilo potovanje preko Singapurja, ki je zelo urejeno in čisto velemesto, do Bangkoka na Tajskem. Od tu smo potovali preko Jave in Sumatre na otok Bali v Indoneziji. Najbolj me je očarala narava, lepote templjev in palač. Poleg tega so značilnosti teh dežel riževa polja, plantaže kavčuka, začimb in dišav (cimet, vanilja, nageljeve žbice), na Šrilanki pa zlasti plantaže čajev.

Posebno doživetje je bilo na Maldivih, na otočju v Indijskem oceanu, kjer smo se iz glavnega mesta Male ponoči peljali z majhno trebušasto barkačo med množico osvetljenih ribiških čolnov do koralnega otoka Kani - Finul - Hu, ki je velik približno osemsto krat šeststo metrov. Tu sem doživel prelep svet podvodnega bogastva oceana.

Sprehod na Teido, najvišji vrh Španije.

Asuanski jez.

Orhideje v parku, Singapur.

Abu Simbel.

Jahanje proti sončnemu vzhodu, Tunis.

Hranjenje krokodilov, Singapur.

Čajne plantaže, Šrilanka.

Riževo polje.

Kani -
Finul - Hu,
koralni otok.

Borobudur na Javi, budistični tempelj.

Na železniški postaji, New Delhi.

Pouk na Cejlonu.

Kurivo.

Indija pa ti z vsem bogastvom templjev in palač, z množico, z veliko revščino mnogih zapusti mnogo mešanih občutkov.

Za konec še ena zgodba, ki mi jo je povedal Jure Rejec iz Muzeja Železniki. Muzeju ste podarili celotno zbirko Loških razgledov. S takimi plemenitimi dejanji se muzejska knjižnica bogati.

V 50 letih se nabere veliko knjig. Z ženo sva prebrala članke v zborniku in mislim, da mora knjiga ostati živa. Zdelo se mi je prav, da to gradivo uporabi še kdo, ki se ukvarja s preučevanjem lokalne zgodovine.

Kaj vas zaposluje v zadnjem času?

Mnogo časa posvečam branju. Berem zlasti starejšo zgodovino in potopise. Potujem še vedno rad, toda razdalje postajajo krajše, hribi nižji, korak pa tudi počasnejši. Veliko časa preživim v naravi, v brunarici v gozdu.

Hvala lepa.